[శ్రీ బాపు లక్ష్మీనారాయణ పేరుతో 28-8-57
'ఆంధ్ర-వారపత్రిక'లో వ్రాసిన కథ]

మబ్బూ వానా - మల్లె వాసనా -

లక్ష్మీనారాయణ -

తెరమీద మధుబాల సిగపూలసొగసు చూడగానే మాధవరావులో ఒక మధురానుభూతి కలిగి. యతిప్రాసయుతమైన వాక్యంలా రమణీయ రూపం ధరించి, తీరనికోరిక అంత పెద్ద కెరటంలా లేచి, అందంగా విరిగిపడి మనసును కలవరపరిచింది. సీత, వెన్నెల, మల్లెపూలు, అందమైన ఊహలు, మబ్బూ, వానా ఇలాటివన్నీ అతనికి గబగబా జ్ఞాపకం వచ్చేశాయి. ఇంటికి బయలుదేరాడు.

* * *

మాధవరావుకి మల్లెపూలంటే ఇష్టం.

"సీతా! నువ్వు జడలో మల్లెపూలు ముడుచుకుంటే ఎంత బావుంటావనుకున్నావ్! పిల్లతెమ్మెరలు ఆ మల్లెల చల్లటి పరిమళాన్ని మెల్లిగా, నా నాసాపుటాలకు విందుగా అందచేస్తుంటే ఎంత బాగుంటుందో - ఈ లోకమే మరచిపోతా!— అదొక మధురానుభూతి" అని మాత్రం ఎప్పుడూ అనలేదు. అతనికి అలాటి మాటలాట్టే సయించకపోవడం ఒక కారణం.

రెండోది- తన అర్ధాంగి సవరం వాడుతుంది. అందుకని "నీ సవరంలోని పువ్వులు" అని వాక్యం సవరించాలి. దాంతో పొయెట్రీ కాస్తా పోనేపోయె.

'టంటింటం టింటంటం' అన్నాడు మాధవరావు; హీరో దగ్గరనుంచి వచ్చిన ఉత్తరాన్ని గుండెలకి హత్తుకుంటూ 'అట్ట తోట'లో హిందీ హీరోయిన్ పాడిన

ఇంకో నిమిషం తరవాత తలుపు తాళం తీసి. లోపల బల్లమీద పడేస్తూ "టింటర టింటం టరటరటం" అనికూడా అన్నాడు. ప్రస్తుతం సీత ఇంట్లో లేదు కాబట్టి ఇంకో నాలుగు టరటాలు కలిపి పాడినా ఫరవాలేదు.

ఆఫీసునుంచి తిన్నగా సినిమా కెళ్ళి హోటలువాడు "ఇది అన్నమే" అని హామీ ఇచ్చిన పదార్థాలను వాడు నొచ్చుకు పోతాడేమో అని తనుకూడా అది అన్నమే అని నమ్మేసి. తిని ఇంటికి వచ్చాడు.

సీత ఉదయం బయలుదేరి పక్క ఊళ్ళో చుట్టాలింటి పెళ్ళికి వెళ్ళింది. రేపో ఎల్లుండో వస్తుంది.

రాత్రి పదిన్నరవుతోంది.

"వెదర్ యమగావుంది" అనుకున్నాడు. అందువల్ల తెగించి గోల్డుఫ్లేకుపెట్టె కొనేశాడు మాధవరావు. రూపాయినోటు తీసుకుని మళ్ళీ లిక్కలిక్కమని అణాచిల్లరివ్వటమేమిటని. అడక్కుండానే కొట్టువాడు డీలక్సు అగ్గిపెట్టె చేతుల్లో పెట్టాడు. పిల్లలు కలవాడు పోనీలే- అని మాధవరావు అడ్డు చెప్పలేదు.

సిగరెట్టు వెలిగించి. లైటార్పి, పక్క మీద పడ్డాడు. బయట గాలి జోరుగా వీస్తోంది. కొద్ది నిమిషాలకే చినుకులు ప్రారంభించాయి. పొడి నేల మీద తొలి చినుకులు పడగానే వచ్చిన వాసనకే మాధవరావు ముగ్ధుడయి పోయాడు. "హా! మల్లెపూలవాసనకంటే బావుందే" అనుకున్నాడు.

వారం రోజుల క్రితం సంగతి గుర్తొచ్చింది.

*   *   *

తెల్లారి అయిదింటికే వాన మొదలెట్టింది. వానంటే కూడా మాధవరావుకి ఎంతో ఇష్టం. పెళ్ళవని రోజుల్లో. వానొచ్చినప్పుడల్లా. పక్కన తనకిష్టమయిన చక్కటి అమ్మాయిని చెక్కిలికి చెక్కిలి ఆనించి మరీ వానని చూడాలనుండేది.

పెళ్ళయిన తరువాత ఒకరోజు వాన రాగానే ఆ సంగతి గుర్తుకొచ్చింది. ఇపుడు సీతని లేపి. చెంపకి చెంప ఆనించి వానని చూద్దామని అడుగుతే. నిద్ర మత్తులో ఆ అమ్మాయి కంగారుపడచ్చు. అయినా వేపాడు.

"ఊఁ" అంది సీత కళ్ళుతెరవకుండానే.

"వాన" అన్నాడు తను.

"కిటికీ తలుపులు మూసేయండి. జల్లు కొడుతుంది" అంది సీత.

మాధవరావుకి చిరాకేసింది.

"అబ్బే అదికాదు కిటికీదగ్గర కూచుని వాన చూద్దాం రా. లే" అన్నాడు కోపంగా.

సీత ఆవులించింది. "బావుల్లద్దీ—హాయ్- అదేబావుల్లి. అర్ధరాత్రివేళ అంకమ్మ శివాలన్నట్టు. చాల్జాలు. పడుకోండి" అంది—

మనసు మెచ్చిన చిత్రకారుడు

బాపూ నీ బొమ్మలు - తల
లూపు గులాబీ కొమ్మలు
బాపూ నీ రేఖలు - ముని
మాపు శకుంతల లేఖలు
బాపూ నీ లేఖిని - దరి
దాపు సుధారస వాహిని
బాపూ నీ భావము - వగ
బాపు కళకు నవజీవము

—కరుణశ్రీ

అటువేపు తిరిగి

"టెక్నికల్ అబ్జక్షను. అర్ధరాత్రికాదు—ఇపుడు అయిదయింది—తెల్లారి—" అన్నాడు ఇంకా కోపంగా.

సీతకి ఇవేమీ వినిపించినట్టు లేదు.

మండిపోయాడు మాధవరావు.

దడదడా లేని కోపంగా పళ్ళుతోమేసి (తనవి) ముఖం కడిగేసుకుని. అంతకన్న కసిగా పదహారు అగ్గిపుల్లల సాయంతో కుంపటి అంటించిపారేశాడు. మళ్ళీతెచ్చి వంటింట్లోపెట్టి వసారాలో కొచ్చేప్పటికి గూట్లో పాలగిన్నె ఖాళీగా కనిపించింది. ఇంకా పాలవాడు రాలేదు—వాన పట్టం మూలాన్ని. వాడూ బహుశా వాడి తాలూకు అర్ధాంగి చెంపకి చెంపానించి వానని చూస్తున్నాడేమో! వాడిబొంద—వాడికి రొమాన్సేమిటి. కల్చరుండదు—బహుశా. బియ్యే గియ్యే చదివాడా ఏడిశాడా....మాధవరావు నిశ్శబ్దంగా చిన్న కథాకళీ నృత్యంచేసి పడక్కుర్చీలో కూచుని నిద్దరోయాడు.

*   *   *

ఇపుడాసంగతి ఆలోచించుకుంటూంటే ఆరోజు ఎప్రోచ్ బాగులేదనిపించింది.

"అసలలాకాదు. మృదువుగా మాట్లాడి వుండాల్సింది" అనుకున్నాడు.

బయట వానజోరు కొంచెం తగ్గింది. కిటికీలోంచి వచ్చేగాలికి దుప్పటి మడతపడింది. సిగరెట్టు బయటకివిసరి. దుప్పటి సరిచేసి తలగడామీద తల ఆన్చాడు.

మల్లెపూల వాసన గుప్పుమంది.

నిన్నరాత్రి. సీత. పక్కింటివారి

అమ్మాయి తెచ్చిపెట్టినవీ. తను అంతకుముందే కొన్నవీ కలిపి జడలో రోజూకంటె మరిన్ని పూలు తురుముకొంది. వాటి తాలూకు పరిమళం తలగడాని అంతటా అలముకొని. జవరాలిని కంచుకంలా గాఢాశ్లేషం చేసుకుందనిపించింది. మర్నాటికీ ఆ పరిమళం అలాగే వుండటం గమనించిన మాధవరావులో తక్షణం మనోహరమైన ప్రణయ భావాలు. మధుర స్మృతులు మెదలాయి.

అమాంతం సీత అంటే ప్రేమ పెల్లుబికింది.

* * *

తను మొదటిమాటుగా పెద్దపండుక్కి అత్తారింటి కెళ్ళినపుడు, గుమ్మందగ్గర మల్లెపూలు బేరం చేస్తున్న సీత అపుడే రిక్షాదిగిన తన్ను చూడగానే బోలెడు సిగ్గుపడిపోయి గబుక్కునలేచి. గడపతగిలి బోర్లాపడినంత పనిచేసి. వసారా తుడుస్తున్న పనిమనిషిని ఢీ కొట్టి. పడిపోకుండా నిలదొక్కుకుని లోపలికి పరిగెత్తికెళ్ళి పోయిన సందర్భం తలచుకొని తక్షణం తనూ బోలెడు సిగ్గుపడిపోయాడు. ఆ మైకంలోనె రిక్షావాడు 'పావలా ఇప్పించండి' బాబూ అని అడుగుతూంటే. ఇంతకంటె చచ్చినా దమ్మిడీ ఇవ్వనని వాడి చేతులో పరాగ్గా అర్ధరూపాయి కాసు పెట్టేశాడు తను.

రాత్రి డాబాలో వెన్నెలకింద పక్కవేశారు. భోజనాలయిన తరువాత. మామగారు. తనకొచ్చిన జలుబుగురించి చెబుతూ. అణ్వస్త్ర పరీక్షలూ. వాటి దుష్ఫలితాలూ వివరించి. అమెరికానూ. బ్రిటన్‌నూ. తల వాచేట్టు తిట్టారు. అసలు ఇలాటి ఏటంబాంబులు మన పూర్వులు ఎప్పుడో కనిపెట్టి పారేశారని చెప్పి ఆయన బోల్డు గర్వపడిపోయాడు. మళ్ళీ లేచి. కాశ్మీరం మీదికి దండయాత్ర ఆరంభించే టప్పటికి. మాధవరావు వెకిలినవ్వు నవ్వేసి.చప్పట్లుకొట్టినంత గట్టిగా చిటికెలు వేస్తూ ఆవలింతలు అభినయించేసరికి విముక్తి లభించింది.

భోజనం అయి పదిహేను నిముషాలయింది. అంతవరకూ సిగరెట్టే కాల్చలే! డాబామీదకు వెళ్తూనే వరసగా రెండు కాల్చేసి అయిన కాలనష్టం భర్తీ చేశాడు.

తెల్లటి వెన్నెలక్రింద. తెల్లటి పక్కమీద పాల కెరటంలాంటి మెత్తటి తెల్లటి దుప్పటి—దుప్పటిమీద ఆ కెరటపు నురగలా తెల్లటి మల్లెపూలు- "ఓహ్ ! ఏమిటేస్తురా" అనుకుని గుండెలు బాదుకున్నాడు. "యమ టేస్టు" అని తనే జవాబు చెప్పుకున్నాడు.

సరే —— తరువాత మెట్లమీద గాజుల గలగల,దరిమిలా కనబడిన సీత మొహం కలకల. ఆ మొహం తాలూకు కాటుకకళ్ళ మిలమిలా. ఆ పైన శబ్దాలంకారం కోసం ఆమె

చేతి మరచెంబు తళతళా మొదలైన ఏర్పాట్లు చూసి మాధవరావు మురిసిపోయాడు.

* * *

వర్షజలంతో శుభ్రంగా కడిగివేసిన నక్షత్రాలను. పల్చటి మబ్బు తెరలలోంచి చూస్తూవుంటే. ఆ తారలు మరింత మనోహరంగా తియ్యటి తొయ్యలి గురించిన మధుర భావాలలా కనిపించి అనిపించాయి.

లోగడ తాను చూసిన హిందీ సినిమా తాలూకు హీరోలాగ. తను వదలిన సిగరెట్టు పొగలోకి ఫొటోజెనిక్‌గా చూస్తూ "ఇవే గాబోలు....మధుర స్మృతులంటారు హరినీ !" అనుకున్నాడు మాధవరావు.

"అంటే అన్నారుగాని ఇవన్నిటిని లేక వీటన్నిటినీ సీతకు గుర్తుచెయ్యాలి.చేసి ఆమె ముఖంమీద కనబడే సిగ్గుదొంతర్లు చూడాలి. ఆమె పెదాలమీద పూచే అలతినవ్వుల పువ్వులను ఆఘ్రాణించి.అలాటి చిరునవ్వు నవ్వినందుకు ఆ పెదాలను యధాశక్తి సత్కరించాలి. ఆఁ!" అనుకున్నాడు మాధవరావు. "రానీ చెప్తా" అని గట్టిగా అన్నాడు. వచ్చేదాకా నిదరపోవచ్చు ననుకుని మెల్లిగా నిద్రకు ఉపక్రమించాడు.

మర్నాడు సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వచ్చేప్పటికి సీత వచ్చేసింది.

మొహం కడుక్కుని కాఫీ తాగుతూ తను చెప్పదలుచుకున్నది చెపుదామనుకున్నాడు గానీ, ఆ అమ్మాయి చాకలాడికి బట్టలేస్తోన్నదని చూసి, ఇది మంచిసమయము కాదు అనుకుని విరమించుకున్నాడు. భోజనాదికాలు పూర్తిచేసిన తరువాత వెన్నెలలో అయితే భేషుగ్గా వుంటుందని నిర్ణయించుకున్నాడు.

సీత, వంటిల్లు కడిగి ఘుగ్గెట్టి, తాళంవేసి వచ్చి. పక్కన కూచుని తమలపాకు చిలకలు చుట్టి నోట్లో వేసుకుంటోంది.

మాధవరావు "రైతో" అని పుంజుకున్నాడు వెంటనే సరళ పద ప్రవాహం ఉహూ సెలయేరులాగ వెలువడకపోయినా. ఉపోద్ఘాతంగా గొంతు సవరించుకుని సకిలించాడు. "ఏమిటి—ఆఁ!" అన్నాడు.

నోరు తమలపాకుల నమలడంలో పూర్తిగా నిమగ్నమయి ఉన్నందున కళ్ళతోనే "ఏమిటి" అంది సీత. అని, జవాబుకి ఎదురుచూడకుండా, తమలపాకుల పళ్ళెం, చక్కపొడిభరిణా బీరువాలో పెట్టడానికి అటేవెళ్ళింది.

కాసేపు తెల్లబోయి తమాయించుకుని "సీతా— ఇలా రా" అన్నాడు మాధపరావు.

దగ్గరకొచ్చింది సీత.

సీతని దగ్గరగా చూడగానే తాను చెప్పదలచుకున్నది అప్పటికి వాయిదావేసి "పెళ్ళి బాగా జరిగిందా" అన్నాడు.

"ఆ! పెళ్ళికేం. దివ్యంగా జరిగింది. మీరు రాలేదని చాలా ఇదయ్యారు కూడాను" అంది సీత— మళ్ళీవెళ్ళి బీరువా తలుపు మూస్తూ.

మాధపరావుకి చిరాకేసింది. సీత మీద కోపం వచ్చింది. — ఆ మాత్రం అర్థం చేసుకోదేమని.

కుదుటపడి. ఫ్లాష్‌బాక్‌తో ఆరంభించడం మంచిదని "నేను పెద్ద పండక్కి మీ ఇంటికొచ్చినప్పుడు గుర్తుందా—" అన్నాడు.

"లేకేం. అన్నట్టు అపుడు మా అమ్మ నాకు పెట్టిన చీర గుర్తుందా? ఎర్రంచు బార్డరు నల్లచుక్కలు ఉంటాయి. అలాటిదే మగ పెళ్ళివారు పెట్టారండీ నిన్న పెళ్ళిలో పదిహేను రూపాయలు- తక్కువలోనే కొన్నారుటండీ. అపుడు మా అన్నయ్యకి చెప్పా కూడాను — వెళ్ళి మళ్ళీ సరిగ్గా ధర కనుక్కురారా అని. బడుద్దాయి విననేలేదు. నావుండదే — తీసేసుకున్నాంకదా అని సణిగాడు. కానీ భలే ఉందండీ...."

"మంచినీళ్ళు! మంచినీళ్ళు!!" అన్నాడు మాధపరావు.

తెచ్చిచ్చి వెళ్ళి పక్కమీద వాలింది సీత "నిన్న రాత్రంతా నిద్దరలేదూ" అంటూ.

మాధవరావు పిడికిళ్ళు బిగించాడు. పళ్ళు నిశ్శబ్దంగా కొరికాడు. ఆఖరి ప్రయత్నం చేశాడు— గొంతుకని సాధ్యమైనంత మెత్తగా వినబడేటట్టుచేయ ప్రయత్నిస్తూ-

"సీతా! నిన్న రాత్రి తలగడాల మీద తల ఆన్చగానే వాసన...."

"అబ్బే మాసిపోయాయండీ — ఇవాళే చాకలాడికి వేసేశా- కొత్తవి తొడిగాల్లెండి — హాయ్ — పడుకోండి బాబూ నిదరొస్తోంది" అంది సీత ఆవులిస్తూ.

"లైటార్పేయండి బాబూ కాస్త" అని కూడా అంది.

"ఎర్రంచు బార్డరు— హుఁ!" అని సణుక్కుంటూ స్విచ్చిదగ్గర కెళ్ళాడు మాధవరావు.